

Потрібно зробити акцент на тому, що за вчинення спортивного порушення спортсменом, професійним тренером, суддею або іншим спортивним працівником чи спортивним клубом, будь якого дисциплінарного (спортивного) правопорушення міжнародні спортивні федерації, спортивні федерації, професійної спортивної організації, третейський спортивний суд мають право застосувати до спортивного порушника наступні дисциплінарні (спортивні) стягнення: попередження, штраф, спортивна дискваліфікація (відсторонення від участі в спортивних змаганнях на певний проміжок часу, на певну кількість матчів, ігор), позбавлення завойованих спортивних нагород тощо.

Також нормативними правовими актами спортивних федерацій і професійних спортивних організацій, що містять норми спортивного законодавства, можуть бути передбачені і інші дисциплінарні (спортивні) стягнення. За одне спортивне правопорушення можуть бути накладені як основні, так і додаткові дисциплінарні (спортивні) стягнення [1, 2].

Все зазначене вище, сприяє розвитку справедливого, законного здійснення спортивної діяльності, а спортивне право спрямоване на захист основних цінностей спорту метою якого обрано чесну гру.

1. Научная статья: Спортивная ответственность, спортивные правонарушения и спортивные санкции [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://ru.silalawyers.com/%D0%>.

2. Модельний закон про професійний спорт [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/997_g25.

3. Антидопінгові правила Національного антидопінгового центру [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: http://uaf.org.ua/images/otherdocuments/competitions/Doc/antidoping_nadc_rules_2015.pdf.

Карпенко Роман Валерійович,
кандидат юридичних наук,
викладач кафедри
цивільно-правових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

НОВАЦІЇ ТА ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ МОВНОГО ЗАКОНОДАВСТВА

Україна є суверенною, незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою (ст. 1 Конституції України) [1]. Це конституційне положення має ключове значення для визначення концептуальних засад становлення і розвитку української державності, зокрема для сприйняття української мови як спільного природного права відповідного етносу, завдяки чому Українська

держава як державне утворення ідентифікується з титульною нацією – українською, важливості забезпечення функціонування української мови як єдиної державної мови на території України крізь призму розуміння державної мови як атрибуту державності та елементу конституційного ладу. Це обумовлює актуальність проблеми сучасної мовної політики в Україні, зокрема питання недотримання мовного законодавства у зв'язку зі змінами у чинному законодавстві.

Питання недотримання мовного законодавства розглядаються в працях Л. Масенко, О.Тараненка, В.Брицина, Б.Ажнюка, Ю. Жлуктенка, Н. Дзеньдзюри, Трач, Н.Князевої, О.Калиновської, Г. Залізник, В. Радчука та ін. та ін. Однак незважаючи на вагомий внесок до зазначеної проблематики, дослідження питань щодо відповідальності за недотримання мовного законодавства залишається відкритим для дискусій, що й зумовлює актуальність дослідження у цьому напрямі. Від часу проголошення незалежності України і до сьогодні, незважаючи на окремі позитивні, але безсистемні та декларативні кроки, констатуємо факт відсутності державного менеджменту україномовної політики в країні. Однак відсутність мовної політики – це також політика, лише спрямована на підтримку не української мови [2, с. 72].

Слід зауважити, що на сьогодні культурно-мовний чинник у становленні української політичної нації є критично низьким, що дозволяє говорити про кризу мовної політики. Виходячи з цього, нагальним є закріплення статусу української мови. Зasadничим для укріплення української мови є прийняття Закону України «Про забезпечення функціонування української мови як державної». Так, 25 квітня 2019 року Верховна Рада України ухвалила Закон України «Про забезпечення функціонування української мови як державної» [3]. Ухваленню цього Закону передували прагнення до посилення державотворчих і консолідаційних функцій української мови, підвищення її ролі в забезпеченні територіальної цілісності та національної безпеки України, а також мета створення належних умов для забезпечення і захисту мовних прав і потреб українців.

Отже, 16 травня 2019 року було опубліковано Закон України «Про забезпечення функціонування української мови як державної» від 25.04.2019 р. № 2704-VIII (далі – Закон) у газеті «Голос України». Цей Закон набув чинності через 2 місяці з дня опублікування, крім деяких норм, які визначені у п.1 р. IX «Прикінцеві та перехідні положення» Закону.

Як бачимо, Закон регулює функціонування і застосування української мови як державної у сферах суспільного життя на всій території України. Дія цього Закону не поширюється на сферу приватного спілкування та здійснення релігійних обрядів.

Крім того, Закон передбачає, що кожний громадянин України зобов'язаний володіти державною мовою. Для цього держава організовуватиме безкоштовні курси української мови (ст. 6 Закону).

Перелік осіб, які зобов'язані володіти державною мовою та застосовува-

ти її під час виконання службових обов'язків, визначені у ч.1 ст. 9 Закону. Серед них – державні службовці, адвокати, нотаріуси, педагоги, медичні працівники, посадові та службові особи підприємств державної і комунальної форм власності тощо.

Отже, Закон, що має назву «Про забезпечення функціонування української мови як державної», гарантує позиції української мови у державному управлінні, сфері послуг, освіті й медіа. Він також передбачає відповідальність посадовців за незнання мови. Втім, ця норма діятиме лише через три роки від дати ухвалення закону.

Кодекс України про адміністративні правопорушення доповнено статтями 188-52 і 188-53, якими встановлено адміністративну відповідальність за порушення вимог Закону та вимог Уповноваженого під час здійснення ним державного контролю, які набирають чинності через три роки з дня набрання чинності цього Закону.

Зокрема, за порушення вимог Закону на державних і комунальних підприємствах, в установах та організаціях, інших суб'єктах господарювання державної і комунальної форми власності, накладається штраф від двохсот до чотирьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або попередження (3400 грн. – 6800 грн.), якщо порушення вчинено вперше.

За порушення вимог Закону у сфері освіти, науки, культури, книговидання, у користувацьких інтерфейсах комп'ютерних програм та веб-сайтів, у сфері інформації для загального ознайомлення, публічних заходів, технічної і проектної документації, реклами, охорони здоров'я, спорту, телекомунікацій та поштового зв'язку, транспорту – штраф від двохсот до трьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або попередження, (3400 грн. – 5100 грн.) якщо порушення вчинене вперше.

За повторне протягом року вчинення порушення, – штраф від п'ятисот до семисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (8500 грн. – 11900 грн.).

Далі за повторне невиконання законних вимог Уповноваженого із захисту державної мови під час здійснення ним державного контролю за застосуванням державної мови – штраф на посадових осіб від ста до двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (1700 грн. – 3400 грн.).

Підсумовуючи, зазначимо, що проблема мовної політики ще тривалий час буде актуальною, а її дослідження безпосередньо впливає з проголошення української мови як єдиної державної мови в Україні. Слід зауважити, що із прийняттям нового Закону України «Про забезпечення функціонування української мови як державної» від 25.04.2019 року значно посилюється роль української мови, що, безумовно, стає суттєвим кроком на шляху до розвитку і функціонуванню української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України.

1. Конституція України від 28 червня 1996 року (зі змінами і допов.). *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.

2. Дзеньдзюра Н. І. Державний менеджмент мовної політики в Україні. *Освіта Регіону*. 2017. № 1. С. 71-77.

3. Про забезпечення функціонування української мови як державної: Закон України від 25.04.2019 року (зі змінами і допов.). *Відомості Верховної Ради України*. 2019. № 21. Ст. 81.

Ковальчук Олена Степанівна
кандидат психологічних наук,
доцент кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін
юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Салюк Марина Анатоліївна
Кандидат психологічних наук
доцент кафедри загальної
психології та патопсихології
Дніпровського національного
університету імені Олеся Гончара

ОСОБЛИВОСТІ ПРОЯВУ КОГНІТИВНИХ СТИЛІВ ЛЮДИНИ ПРИ РОБОТІ З ТЕКСТОМ

На сьогодні текст відіграє вагомую роль у спілкуванні між людьми. Читання та робота з текстом (reading and use of English) складають 40% від інших завдань – аудіювання (listening), мовлення (speaking) та письма (writing) – у структурі міжнародних іспитів з англійської мови. З одного боку, для кращого виконання завдань з текстами необхідно розуміти правила їх побудови, структуру, стиль, ступінь складності, з іншого – враховувати особливості свого когнітивного стилю [5, 6].

На думку М. Холодної, когнітивні стилі – це індивідуально-специфічні способи переробки інформації, які характеризують особливості складу розуму та інтелектуальної поведінки людини. Американський психолог та розробник теорії рис Гордон Олпорт визначає стиль, як спосіб реалізації мотивів та цілей людини, враховуючи її індивідуальні особливості, особистісні риси, вибірковість сприйняття тощо. Сформованість стилю - це здатність до самореалізації, це високий рівень психічної організації «Я». Пізніше низка учених конкретизувала поняття “когнітивний стиль” до індивідуальних особливостей інтелектуальної діяльності людини [1]. У 80-ті роки минулого століття